

Prædiken til 24. søndag efter Trinitatis

Matt. 9, 18-26

Der findes mange lykkelige og ulykkelige begivenheder, som vi ikke ved, hvad vi skal stille op med. De berører os dybt og inderligt, de ryster os, så vi chokeres og mister balancen, og tit og ofte er det uforklarligt, hvordan vi bærer os ad med at tyde og tolke det, der møder os. Alligevel får vi lov til at bruge vor intuition og vore hænder, som nu i dette øjeblik, hvor det er Jesu Kristi hænder, der virker med i disse helbredelses-handlinger, i disse undere, som vi er medvidner til, idet vi undrer os sammen med alle og enhver, der forbavses og forundres i disse korte historiske dage på denne lille blå klobe midt i det uendelige univers.

Gennem tiderne mærker vi på mangfoldige måder Guds hænder, der rækkes os, i en del af vore salmer, såsom: Gud vi er i gode hænder: dine hænder, gode Gud. Thi dine hænder, sang de ældste er din søn og Helligånd, og med dem har du frelst og befriet vor legemlighed, og du har løst os fra vore undertrykkeres trællebånd. Midt i mørkets angst og dødens magt, der overvindes i kraft af Vor herre og tjeners helbredende indgreb, som ingen før har kendt. Nej, det kommer hver gang bag på os. Her hvor alt står i Guds fader-hånd, hvad han vil, det gør hans Ånd.

Men hvordan kan det lade sig gøre? Sådan har frygtsomme og vantro mennesker til alle tider skeptisk og desillusioneret spurgt sig selv, fordi det der her finder sted, synes at være en umulig handling, men hvad skal vi stille op med håbløst fortvivlede, syge og dødelige medmennesker. Ja, i den allerdybeste nød kan ethvert desperat menneske ikke andet end råbe om hjælp. Og i dagens historie møder vi denne tolvårige dødsmerkede pige, samt en dristig kvinde, der i tolv år har lidt af blødninger og derfor er hun uren, så ingen vil have med hende at gøre, men hun træder som pigens fader modigt frem, thi de vidste i deres yderste nød, at hvo intet vover, intet vinder. Så de kan ikke andet end bede ham, der aldrig går nogen nødlidende forbi, om hjælp, for de tror på, at de vil blive bønøret og helbredt af ham, om hvem det rygtes går, at han gør alting vel. Han handler umiddelbart og øjeblikkeligt af medlidenhed, for han kan ikke lade være med at gribe ind og gøre alting nyt, afhængig og bundet af Guds skaberkærligheds altforandrende herlighed, af hans faderlige godhed, hængivenhed og barmhjertighed.

Det vidunderlige ved kristendommen er dens levendegørende tilsagn om tro, tillid og

anerkendelse, et tilsagn, der udspringer af det forhold, at Jesus Kristus aldrig nogensinde går noget nødlidende medmenneske forbi, for ethvert medmenneske har hans bevågenhed, opmærksomhed og medansvarlige omsorg, præcis som i dåben, hvor Kristi ord lyder: Se, jeg er med dig alle dage lige indtil verdens ende, og derfor vil jeg gøre alt for at genoprejse, ære og elske dig. Og i et hermed siger han til dig og mig: Frygt ikke, vær frimodig, din tro har frelst dig. Dette befriende tilsagn går igen overalt, fra det første gang bliver bevidnet af englen ved Marias bebudelse og igen julenat ude på Betlehems marker, hvor evangeliets glædelige budskab lyder til hyrderne med englens ord: Frygt ikke, thi se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket. Ja, et tegn skal gives jer: I skal finde herlighedens helige og guddommelige barn i en krybbe i en stald i Betlehem.

Helbredelsen og genoprejsningen i dag har på forunderlig vis med ethvert barn at gøre, og med barnet i os alle, for det er det inderste, det dybeste, det højeste og altforandrende nye i evangeliets budskab – i det evangelium, der forkynder os, at uden I bliver som børn på ny kommer I slet ikke ind i Guds rige. I det rige, hvor død og sorg og sygdom ej kan få rum, så lidt som armød og fattigdom, thi alt ondt vil Gud bortdrive, så rige som konger vi blive. Det forhold er altfornyende og altafgørende i al evighed, og det får os til at gribe ind rettidigt, for at al sorg må blive til glæde vendt, klagen endt. Men en så afmægtig modsigelse afføder samtidig en forargelse, en foragt og en hånlatter uden lige. For tænk de lo ad livets leven-

degørende ord, som de ikke havde i deres magt, ej heller vidste de, hvordan de skulle beherske og komme i besiddelse heraf. Thi de var for det meste optaget af at finde skyld og skam, fejl, fordømmelse og forbandelse. Og var det ikke mere end nok, så dukker den splidagtige misundelse og sammenligningslystne nidkærhed op som trolde af en æske. Ja, dette misforhold blev af kirkefæderne fremhævet som syndens egentlige årsag, thi den er dødsensfarlig, som den har været det siden Kain og Abels dage, da offerøgen steg op og steg ned. I dag er det andre ofrer, der bringes på de skjulte altre, eller hvilke nødløsninger det nu er, vi griber til, når vi gribes af dødsangst på de smertefulde sygdomssteder, indlagt på de moderne klinisk, rene, hvidlige sygehuse, sundhedscentre eller ældrecentre.

Men siden helbredelsen af det syge barn har fundet sted, så begynder et helt nyt forhold til vore syge og døende, uanset hvor indskrænket vor erkendelse er, eller hvor abstrakt spørgsmålene om tro og viden, fornuft, indbildningskraft og magi forekommer os. For der er et væld af teorier, fordomme, konstruktioner og spekulationer, som i det skjulte er indoktrineret i os, for at vi kan glemme al sygdom til døden. Her hvor livet trods al håbløshed, vanvid og afmagt vender tilbage for at skænke os liv, lyst, glæde og taknemlighed. Men det kan tit være svært at sætte ord på det, der overgår os eller at give udtryk for de mange følelser, der udspringer af dagligdagens modsætningsfyldte stress, forvirring og stemthed. Nej, vi må ene og alene overlade det til Helligånden at tale til os og i os, så det ikke bliver vor egenviljes

selvhævdelse og begær eller de uopfyldte ønsker og den fortvivlede bønns skuffelser, der løber af med os.

Her hvor det bliver klart og tydeligt, at døden ikke får det sidste ord, ej heller overlades vi til sygdommens angreb og underminering, som vil tilintetgøre os ved at tage livet af os. Men midt ind i alt dette har vor Gud og fader sendt os sin elskede og elskelige søn for at frelse, forsones, forløse og genoprette de brudte forhold, som kommer til orde i den forkyndelse, der kæmper med os.

Thi evangeliet og rygten herom har bredt sig ud i hele verden lige til denne stund, hvor den store mester kommer, kommer med sit ord, for at det kan tage bolig i os, som lignelsens frø, der slår rod og vokser op i disse herlige, fortræffelige men også fortrædelige dage. Thi hvem er som Kristus blevet grebet af så hjertelig en medynk, af en så usædvanlig medlidenhed og charmerende medfølelse, der rører selv hjerter hårde som fjeld. Nej, på intet tidspunkt viger han tilbage for det urene, afskyelige, foragtede, grusomme og utilnærmelige, og da slet ikke for døden og sygdommens frygtede og tilintetgørende adskillelse af dem, der hører sammen og er bundet til hinanden i et legemligt samvær og et åndeligt nærvær.

Det kender vi til, når afmagten, fortvivelsen, sorgen, depressionen, fornedrelsen, uværdigheden og forladtheden rammer os og holder os fanget tragisk og skæbnesvangert, så vi ikke ved vort levende råd. For hvad skal vi stille op med alle disse prøvelser, fristelser og forsøg på at opstille snedige og kløgtige dødsfælder, og dog er der et

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

modspil hertil, for her bryder livets tale ind og sætter sig igennem, uanset grædekonerne og fløjtespillernes jamren og klageråb, thi pigen er ikke død, nej hun sover. Så alle bliver med eet stille og lamslåede, for hvad skal det betyde? Nej, det er ikke muligt for noget menneske at gribe ind, så vor eneste mulighed er at overlade alt i himlens og jordens faderlige skaberhænder. Thi denne enestående mulighed er det, der åbenbares midt i Guds historie med os gennem hans enbårne søn og den levendegørende Helligånd.

Livets ord overgår alle vore tanker om dødens magt og vælde, for her lyder et ord, der modsiger døden, samtidig med at der rækkes en hånd frem, som på Michelangelos maleri i det Sixtinske kapel i Vatikanet i Rom. En hånd, der hører Skaberen til med alle fingrer fremstrakte, for ud af Guds finger udgår en kraft, der lader Adam blive til. Det er denne nyskabende kraft, som kommer for dagen i dag i Matthæusevangeliet. Og det forhold har vi lige lovprist i salmen; Kvindelil din tro er stor, ske dig som du ville. For i det rige som bryder frem er nådens ord og livets kilde, ligesom her i menigheden med evangeliet og sakramenterne, der griber ind og baner vej til dem, der er ude af sig selv og som er nær ved at bryde sammen og gå til grunde. Men det gør de kvinder vi møder i evangeliet ikke, og dem kan Jesus Kristus ikke stå for, for de er så lettroende og ikke som det lyder til disciple: I lidetroende, I har så let ved at tvivle og falde fra, eller også fatter I ikke noget som helst og slet ikke det, der her er på færde.

Men det gjorde den tolvårige piges fader samt kvinden med de 12 års blødninger, thi de er fuldt og fast overbeviste om, at hjælpen er nær, hvordan det så end skal gå til, mens de klynger sig til det yderste halmstrå. For her er alt at vinde og intet at tabe – direkte og indirekte. De håbløses vilkår forvandles uventet, herligt og vidunderligt i samme nu troen, håbet og kærligheden bryder igennem og lader os leve i det samliv og fællesskab, vi er skabt til, dybt afhængige som vi er det af hinanden. Og derfor vedbliver vi med at synge, at når det sker, hvad hjertet vil, da er sorg og død ej til, men kun liv og glæde. Og om lidt skal vi synge, at kraften fra det høje os i vort sind fornøje, som Herrens folk med himlens fred, udvalgte til Guds salighed! Amen.

Henrik Forman

Tidl. Hjerke og Harre

Salmer:

302, 667, 158, 287, 476, 612